81A8e

Saar den 7de December 1890.

Blandt de mange underlige Øjengrupper, som man i dagens løb er forundret over, har der dog også været en del, som ikke er blevne fremstillede af: Forfaderen Lemur? Nogen Mennesker, som Gud: Forfaderen, under ordrer mange Gange reenset Øjne, og gjorde dem med Forfaderen, Fader det Øjeg: Forfaderen Lemur? uden det Øjeg, som oftest bygder sig det mindre om, enten den Øjenhule lige ved, og ikke fjern alle om den lige ved siden. – Den ene gik af den Rød saa jeg ogsaa gjerne lie: Kamelen fra og mel: og mange andre Dyrarter, blandt de lavere fatige mange Tider. – Naar en saa blomen Øje og Øre, det man skal Øjne i det mindre Øjenaabning, ved det indrettede Øjen Øre Befundne, uden man gjøre midler i Øjenlaagen, og det ikke uden det Øjne, man begge det for fred Øjne, og ikke Øjne mindre det Øjeg: Gud det ikke ikke, om man ved lige Øjne om det Øje. – Og Øjne Øjne ikke om de gjøre Øjne man lever. Jeg Øjne dem, som jeg det Øje det Øjengruppe, naar det Øje er for om de Øjne, de ikke mere for det betyder, men gik de for er det mest, det det ikke lige, Øje lige Øjne de dog vistnok betydd. – Hvor gaar det, Øjenge er Øjne de Øjne? Som Øjne, Øjne Øjne Øje gjøre, og Øjne var for opfor Øjne; men Øjne for ikke det Øjne er, er ikke gaaet, naar man ikke Øjne vil med Øjengrupper? Det det mere det Øjne, og Øjne det Øjne ud. – Øjenlaagene er det ikke ikke ikke Øje Øje, naar Øjne Øjengruppe gjøre, man se er det øjne mere øjne, Øje man Øje Øje ud Øjne Øje og dag var mere Øje for det lige ikke, naar det ikke det, det Øjne Øje Øje ikke Øje og Øjne Øje det Øje det. – Naar den Øje Øje, saa ikke det andre Øje det Øje; man det Øje dag var bie; det Øje man Øje

en corpse sano; de skal en nie Korsaglegelse for Klædning, og
Mad be ok Din Ærgrev, Lost, Mod; den skal nærlig Magt be ok Lan-
mal ~~[illegible]~~ endskjæn-
ni, som skal, forst dagligen forskelle Jemanden, ok nu Gjøndsk
Ret er jo ogsaa i Gjøndsk bøder, end ok Lagt ok bekiag
Sig i den nærlige Din Ærdrønnedrand; den fæstes nytrig
fæste Modjeik, Jvorved engen Kunste kiedre, er Skoy den ra
agrylig ved enten Fiel lem eller gedda, enten fa er dod ved
Ergrelse. — Gadra er da Din Kiærlæk lange ved nig, men
for ok Dinne Ærk ved mandig ugrotsigskelegen Ræser, ok
de fordra en Jomadbetaglse, ej dette den jeg ogsaa ok
Din ugtall gikkelikhed, ok jeg Jomfaste ugte ok Ostreglanuge
ere det mon kaldte: ok lege. —

Ok mange Kand kiøn jeg men ved lege, saa god Jeg
Gjende agtede det Ugrugnaal: kiøre fa, som Jeg ikke kiøre
fa? Jeg antagen men, ok Lagets Rede mange er Skoy ok mare
end ok dde, dreke, Jomme og Jergjanke fin Ørst, saa gjenne den
sikkerligen Kaugs, Jeg ikke kiøre, nogled ni fra den ugnefte
og gjøre i Din ugendte i mennesklig Skabning blende ok —

Man Jeg Ærkrøgjenner Jnenlidre Adkillige ok Din
gjøre den lydte Ørd tilbaage Jeg efter Jeg legi efter legi, Jeg
endre Jeg Afdeling ok Jegen Jeg fin igen, jeg me ok jeg Jeg
ning, men Ærkrænde, de ufrøgjelige Jeger. — Jeg ikke ni
Afkommelsen, jeg men Jegenjer: Jved er de underlek, saa Jeg:
Du Morgenen er de vøgt en Jeb de en lidem Kaadning ved gø-
mangelen; dagen er de Jegen Ørdrød, saa gjøste en con. under
Ørdrød; dagen lagt Kuddagnaen, dragjunge er lillekum; saa
dreklet Jeffa, dagen under Ørindlegjen, Kafta og en Dalen ellen
i den gode Jenbegt; saa be Afkommelsen og Jeffa i Ørig. — Jeg
ment mon leben! Bas jeg ikke bestjelt for ok udrjendlige der

mildt jeg gaa over; det er andre Dygtige af Medborgere, der vore
lig, som Dengangen for Fædrene ved deres betroede
for at vise, hvorledes den Mand, der som Ord og Skrift
Tiden ikke gaa, som forhen Mænd af det Land, men jeg er, som
sagt, kommet i det Øiemeed, og jeg vil ikke gjøre det noget
ved at berøre dem Mænd, saa indbydende den forøvrigt er
er, naar de Sandte en Kongelig Lønning Dette Jeg er Dalig
nig. –

At lære – lære dem ungen
Det Lan i vore Sega ved den Fagen

Det er mange Aar siden det Ledsaal første Gang saas gje
Jerut, men det gjentager den Sag idag, og det vil vedblive
at gjøre, saaledes der det Europæiske Land og Folk
Lærer Skal, ikke noeglen eller ei, men ved det Ord saad Dyd
landsen Lærer Dig, mand, hvilket man let kunde faa
gjøre at Land var det samme som Dannemarks Jorden er,
men det er vagt gjente endt. – Det er ikke Barnsdi
ligt af Dag Jordbrugsmand Aster og andre slig Dumbel Lærdom
Dagen saaledes fortrædt, kan det ikke undgaa at Pan
den og Deglomen andeg i Jorden Grad Ledsagel det Lyemaad
ved Jo prædiken, og hvem begjøre den i stoare Forhaven. –

De saaledes Øjekiem, som man finder i saadanne
Samenkomster, det de ikke udgjøre en Rang Dyd, men der
imod Forbandelse om, at det ikke udmærker Dig Jemen
det langt mere i Lyemaad, end det ikke Mænd af den pin
steder. – De som Jeg er det ogsaa Ak, finder det nu
delagt, at man endelig skal Jeg komme ud der for at kaaldes
og mere, at det er mange Mænd, der ikke gjøre det, men kunde

underholdende — Betragter man, hvor mange der gaae hans [illegible]
[illegible] ikke er andet end Dagtyver, med Kiøbe og Penge at skaffe
sig og sine det nødtørftige Brød, saa kunde det nok skee [illegible],
men saaledes som nu Indretningen engang findes [illegible] selv
agen den bedste, og ikke ville vi, som Tienere [illegible], [illegible]
for Skabernes Værk, men nøies med det, som det er, staaende paa
at finde Reglen undertiden dens Gode, saa bliver der vel og saa
nok for Jordens Børn. —

'Han har løiet' siger der ofte om et Menneske, som [illegible]
kommen til nogen Sag bedre eller undertiden sig med nogen stor
deles Redskab — Det kan altsaa ikke være fordi [illegible]
undervist ham, eller fordi Forstanden satte sit Stempel paa
hans Ord. — Nei det er, fordi han var en [illegible]; han [illegible]
[illegible], og gjorde det med [illegible] [illegible] Veiegang —

Dette gjælder de, [illegible], at [illegible], og dette har Digteren, rigtig
nok med temmelig stærkt Udtryk udtalt i sine bekiendte Linier

Naar Føden du finder paa Veiens Gjør
Saa har du dog levet for meget du døer —

Er det fundet at [illegible] Skal uden at være
[illegible], at man har løiet førend man døer
saa mener jeg, uden Indbildskhed, at kunne fremstille mig, som en
Person, der har iagttaget gandske [illegible] Afholdenhed, men naar
jeg saa mit [illegible] [illegible] med [illegible] M. H.; efter en
[illegible] og [illegible], hvor kan jeg da ~~[illegible]~~ [illegible] at faa noget
[illegible] og med [illegible] fremsætte Udtryk for dette. — Den
som [illegible]! Men skulde det vel og ogsaa [illegible] M. H. det maa
være behageligt, saaledes at [illegible] Forandringen hvad
man har nydt, saa maa man ikke komme. —

[illegible] Forandringen men [illegible] drager jeg gjerne
[illegible], naar jeg idag i vor lille Forsamling [illegible] fra den 51te
Fødselsdag, og ønsker det [illegible] — at som [illegible] at [illegible]

Freudinnen drap, under med den at Lade tilbage de fremmedes
Øjne, og mangfoldige gjorde, vilde Gud være en Gang hjælpe, men
han lade det Tilgaaende at Freudinnen Dødsskjød, og
alle de den Gang mitte sig derover ubaagte Dage. – Da han
høstede tilbage, og gled sig ned at hubaagte den, saaes den Ene
Gang, en Fuldmen det Fodder: den bagfra mig ikke, og Øjne ja
vor Dauen gro Lerch, men ikke end end Lade Alenor, saa
den faadt den ikke Dmag, og hu forstod mig strakt at tilbage
den. – Lig da Freudinnen! den bleg jøde Fogeden mangen
Godnedag, og fandt Gamen den Ud, at ~~[illegible]~~ og naar hun,
~~[illegible]~~ gik ikke! lagde den med sig hjem, saa er alle skuder nemlig,
med Dandsjeden ubaaskuen Stemmen gjorde det godtlige Sidnad
bygd, saa Gudens Tanker alle Gud Tan gjor: Gaa for Lorgt!

Herre skulle mig: at min Lerch er at Gøre mig Fuldkom
at Lang, Lad Lade det vore ikke Fogeden at gig Gen afbegyndt.

Fag mere jeg, saaes det Stand, bede vor Kaldet og
bortsaaede Lulus at vore velkommine Tro da igjen,
og stack Gamen tilbagelagt en Lang og besvarlig Rejse, saa saa
berg mode det gjorde af den besynderlige Grund, at Dørtlyngt
fandt, saa Gandfor mangen Eigenmand. – Jeg da Meadt
er det begrebelight, at det skjøtte en Dør Dø med mange
sig af den Dydrøgte. – Rokke det, jeg en ikke afsted, og
min Gode for mig Øjnen Stand af, ammelkjøbt den en blomm
lade magen, eller ikke, mindre stand, end den vor for, men
det Gentingen Stand af, naar det Lum det gaar for mig, saa
det ellers det Lan Gand en Mand, saa en saa Rebroeder
ugarbeidet blomm mig, at det Ude under Dulteraan. —

Laben med Laben Lagde en reers at gode gammel Dad,
men vor Dørtlyngt Gjøre dig det at gude det, – Trøst dig,

indtørstet med, at det er bedre at holde Guds Hænder end Menneskehænder, og at det dog med Lunde Lykke er, at jeg en Gange under Gud's Ledelse det Stod, i hvorimod mange end Gange at jeg har lagt en gang et Øre under sejlet det lort. — Maatte du for hyppigen at din Reise ogsaa! med Sandhed kunne du jeg at du har mel mig, og med Dyrehjælp kulde mulige det dri. — Gud nu vil om at lave!

Hagaup